

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1913/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Полицијска управа Панчево, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Зрењанину, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3499/24 од 12.02.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3499/24 од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3499/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 211/23 од 10.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати на име накнаде нематеријалне штете укупан износ од 140.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова износ од 75.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 65.000,00 динара, све са законском затезном од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.700,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3499/24 од 12.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење примењеног материјалног права.

Наиме, предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете која је последица тужиочевог повређивања као полицијског службеника на радном задатку. Полазећи од чињеничног утврђења да је тужилац задобио лаку телесну повреду приликом интервенције на терену у ноћној смени када је као вођа интервентне патроле добио дојаву да је у продавници дошло до крађе која је учињена од стране више лица, па је тужилац кренуо за сумњивим лицем у зграду старе пиваре и док се спуштао низ степенице са батеријском лампом у рукама у једном моменту је промашио степеник и изврнуо скочни зглоб, ревидент при оваквим околностима штетног догађаја инсистира да је штета проузрокована искључивом кривицом тужиоца као оштећеног услед његове непажње, што искључује одговорност тужене у смислу члана 177. став 2. Закона о облигационом односима.

У конкретном случају, нижестепени судови су правно становиште о одговорности тужене за проузроковану штету тужиоцу засновали на члану 164. Закона о раду и члановима 154, 173, 174. и 177. Закона о облигационом односима. Чињенично-правни закључак првостепеног суда (који је прихватио и другостепени суд) да тужена није доказала постојање околности из члана 177. став 2. Закона о облигационом односима које би искључивале њену одговорност за повређивање тужиоца зависи од утврђењених чињеница, а у конкретном случају је неспорно утврђено да је тужилац претпрео повреду на раду извршавајући своје редовне радне обавезе приликом полицијске акције као опасне делатности и да штета није настала искључиво његовог радњом, при чему су судови непажњу тужиоца ценили у смислу његовог доприноса сопственом повређивању (члан 192. ЗОО) и сходно томе му досудили умањену накнаду штете на терет тужене као послодавца и вршиоца опасне делатности.

Имајући у виду да правилност утврђеног чињеничног стања није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, то је Врховни суд применим члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.)

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 20.11.2023. године и вредност предмета спора је 140.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази наведени новчани цензус за дозвољеност ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**